

Misjonen i Afrika og India.

Kinshasa den 21/12 33.
Kjære misjonsvenner!
Den som ikke er med mig, han er imot mig, og den som ikke samler med mig, han spredde. Lukkas. 11—23.

Disse alvorlige ord uttalte Jesus. Og derfor har det så stor verd. For han talte aldri et eneste ord som ikke var sant og rett. Det går ikke an for et menneske som har hørt Guds ord, å være neutral. Her finnes nok mennesker som vil dekke sig med det: jeg er ingenting. Men Jesus sier noe annet. Hvor det er godt at være med i den flokk som samler med Jesus. Ikke selv men med Jesus, og en dag skal vi arve med ham.

Sist dere hørte fra oss var vi på den store båten på vei til Afrika. Fredag morgen den 8. desember var vi i Lome, en meget vakker plass med store pene bygninger og palmetrær. Og her som på den forrige plass blev passagerer og bagasje heist på land i dertil innrettede kasser. Det er fordi at på disse steder er ingen havn, og Atlanterhavet står rett inn på. Derfor er det alltid forbundet med fare å lande med båt.

Efter noen timers opphold fortsattes reisen til Kateno, hvor vi ankom den neste dag. Denne plass var meget lik den forrige og vi så ikke noe særdeles nytt med unntagelse av at de menn som rodde båtene fra land og ut til skibet, satt alle på en side av båten og padlet, og for hvert tak de tok, sang de i kor: ar—r, ar—r.

Siden var vi inne på flere andre steder og kom så til Port-Gentil, hvor vi traff en ung mann

Fortsatt reisebrev fra br. Jens Glittenberg. — Hilsen fra str. Dagmar Jacobsen.

fra Horten. Han het R. Wogt Lorenzen, han var bestyrer på en hvalstasjon der nede. Jeg var med i hans motorbåt til byen og han hjalp mig med å få vekselnoen penger der.

Den 13. kom vi til Pointe-Noire, i fransk Congo, hvor vi forlot skibet da det ikke skulde gå lenger. Etter at vi hadde fått værelse på et hotell, gikk vi til stasjonen for å få vårt toi kartert, for det skulde gå med toget tidlig neste morgen. Men der var et farlig spektakel: en masse varer og en mengde med sorte mennesker som skrek og hueit for hver liten ting de skulde ta i. Men etter tre timers forlop var vi ferdig og mens jeg var henne og betalte så Ruth til at våre kasser blev pent behandlet og satt ordentlig inn i vogner. Og det trengtes nok for de behandler ikke toiet videre pent.

Så gikk vi til hotellet for å sove den første natt i Afrika. Men det gikk dårlig. Varmt var det, og ond lukt av sengetoiet og etterat lyset blev tatt blev mørket så tett som bare en tropenatt kan være, svetten rant og moskitene sang rundt nettet og ønsket nok å komme innenfor, og under alt dette hørtes den monotone sang fra Atlanterhavetsølger som uavladelig skyllet oppover Afrikas strand. Tusen tanker krysset min hjerne. Men jeg var allikevel glad over å være i Afrika.

Endelig hørtes hanegal i det fjerne og jeg blev glad og tenkte: Nu kommer morgenen. Men han hadde nok forregnet sig, for den blev tyst igjen og jeg falt i

en urolig søvn. — Det knakket på døren: det er morgen. Vi stod op og fikk frokost, gikk på toget kl. 7. Ved middagstider var vi i Woddi. Banen går ikke lenger enda, da en stor tunell ikke er ferdig. Etter to timers rast gikk vi på bussen for å kjøre til Mandingo, hvor vi ankom kl. 6. Merstedelen av denne vei var vist gammel, for den var både smal og krokert og snoet sig som en kjempeslange igjennem urskogen. Men den siste del av veien var slett og pen og gikk for det meste over bart land.

Vi stanset i Mandingo for natten, og neste morgen fortsatte vi fem kilometer med bussen til stasjonen, hvor vi tok toget til Bracaville, hvor vi ankom kl. 5 em. Vi hadde brukt ni timer på den strekningen. Vi hadde pasert to av Svenska Misjonsföbundets stasjoner, men det fikk vi rede på siden.

Vi kjørte op til den svenske misjon som er her. Det er Södergren fra Sverige som er bestyrer av den stasjonen. Vi blev vennlig mottatt, fikk mat og god seng for natten. Neste morgen kjørte han oss til stasjonen og fikk tak i vårt toi, og derfra til fergen som tok oss over floden til Belgisk Congo. Her fikk vi god hjelp av misjonær Jönson fra Sverige som har stasjon et stykke fra Bracaville, men var kommen over elven noen timer før oss. Nu måtte alt vårt toi gjennom toll og vi måtte betale 340 franc. Nu fikk vi rede på at den første båt som går til Monghay går om otte dager.

Jönson kjørte med oss op til Union misjonshotell, hvor vi skulde få bo. Det er mr. Coxill fra England som bestyrer dette hus. Han gjorde alt det beste han kunde for oss. Men alt hvad man skal kjøpe her ute er fryktelig dyrt, så vi er aldeles forskrekket. Våre billetter herfra Kinshasa og til Manghay koster 33,50. Forholdet er at statens embedsmenn og funksjonærer her ute er så kolo-salt betalte at for dem er penger som sand. Men de som lite og ingenting tjener får svi for det. Her i Kinshasa har de amerikanske og engelske baptister et stort arbeide. Søndag var vi til friluftsmøte, hvor ca. 300 av de innfødte var samlet. Det var en vakker forsamling, og slik som de kunde synge. Jeg kunde ikke holde tårene tilbake. Ja Gud er god, han vil at alle både sorte og hvite skal få høre evangeliet, for Gud gjør ikke forskjell på folk. Der var folk fra flere stammer, for der taltes til dem på tre språk. Ikveld var vi også på møte og det store lokale var nesten fullt. Folket kom direkte fra arbeide og til møte. Etterpå var der sangøvelse av 30 mann. Men du hvor det var vakkert. Ja det skal bli herlig himlen når sangen skal lyde som mange vannes lyd. Dere skal snart få høre fra oss igjen.

Vær på det beste hilst fra deres for Congos frelse

Ruth og Jens
Glittenberg.

N. E. Mission,
Banda U. P. India
den 4. des. 1933.

Kjære nådesøskend og trofaste medarbeidere. Guds fred.

Det er mandag 4. desember. — Våknet tidlig til morgen i dag. Dette er jo vår beste arbeidstid og Djesodibai, Rosi og jeg går daglig ut med evangeliet. En dyp forunderlig fred og glede fyller min sjel i disse dage. Hører jo rykter om ulykke omkring mig. Men «Herren har å slått leir for sitt hus». Intill idag er ingen plage kommet nær til mitt telt.

Jeg rullet teltvinduet op, kl. var ikke 6 enda, men jeg kunde se det snart vilde bli lyst så jeg skyndet mig op. — Djesodibai og lille John var nu også våkne og de gikk over til de kristnes hus mens jeg forblev i teltet for å rydde op litt intill jeg hørte gamle Jacob ringe klokken til bønn. Så gikk jeg også over til deres veranda og i en kort tid var alle de kristne samlet. Det var Benjamins tur til å lese et kapitel i Bibelen idag. Og vi sang sangen «Vi utsår sæden om morgenen, middag og aften. Synkende skal vi være med i innhøstningen.» så åpnet vi alle våre hjerter i bønn.

Efter å ha hatt vår morgente var nu Rosi, Djesodibai og jeg ferdig til å gå ut, kl. var nu 8. Vi gikk ned til byen og gikk over til en av utkantene. I en krok så vi noen huse som vi ikke hadde vært inne i. En tommermann satt på marken og arbeidet utenfor.

«Er det noen kvinner i dette hus? kan vi få gå inn til dem? spurte vi.

«Jo.» svarte han oss og vi gikk da inn en lang smal gang for å komme inn til det gårdsrum hvor

(Forts. 4. side.)

I Mesterens fotspor.

En bymisjonær forteller:

«Jeg holdt på å gå op ad trap-pene til hans dor, da jeg hørte en stemme rope ovenfra: «Hvem der?»

«Det er mig,» svarte jeg.
«Hvem har sendt dig hit?» spurtes der atter.

«Herren har sendt mig,» svarte jeg og fortsatte videre trap-pen op.

«Dersom Herren har sendt dig, så skal jeg sørge for at du kommer ned hurtigere enn han har sendt dig her op.»

Jeg visste at han var en veldig sterk mann og en øvet slagsbror.

Da jeg nådde helt op, stod han der, vill av drikk og ferdig til å gå løs på mig.

«Jeg kan også slåss like så godt som du,» svarte jeg og stillet mig op.

«Kom så! brølte han. «Knytt nevene!»

Og han gjorde plass for mig, så jeg kunde komme inn i værelset.

«Nu vel,» sa jeg, «førren jeg foretar mig noe av viktighet, pleier jeg alltid å boie mine kne; ti det var mens Daniel lå på kne, at Gud lukket løvenes munn.»

Jeg falt på kne og bad: «Herre! Stans dog denne stakkars drukkenbolt på hans syndige vei!»

Jeg ropte til Gud av hele min sjel, og der var ikke gått mange minutter førren han lå på kne ved siden av mig.»

Hverdags-kristne.

Den eneste form for kristendom som duer idag til å stå prøven mot ondskapens åndehær og som er virkelig erobrende, er nettop sann, levende kristendom i hverdagsdrakt.

Kristne som er nøieregnende med sitt liv, med sine ord og fremfor alt med sitt indre hjer-teliv — alt for Herrens ære og medmenneskenes frelse, skyld. Dette gjelder i første rekke den som står i ledelsen av det kristelige arbeide, og som de ser på plattformen, i sangkoret, i musikklaget og på lederplassen.

Vi må finne plassen i lønnekammeret og den åpne bibel og beholde den, om vi ikke skal vanære det navn vi representerer.

Talemåter og dyktighet ellers har lite verd. Vi gjennomskues og betraktes som religiøse skuespillere, om vi ikke har Guds hellig

And over oss! I vår realistiske og gjennomsluktige tid må der mer enn naturgaver og almindelig dyktighet til om vi ikke skal lide nederlag, skriver J. Daasvand i «Kineseren».

Den største forbyrter.

Der døde i Amerika for noen år siden en mann, W. Jacoby. Hvis fortid var så mørk, at han sannsynligvis engang var den største forbyrter i Statene. Etter mange år, fulle av laster og forbyrter — i hvilken tid han var blitt utvist av sin fødeby med påbud om aldri å vende tilbake, gjentagne ganger jaget ut av hæren og en gang av marinen — var der en svirebror som drillet ham med å si, at han nok var bange for å gå til et misjonsmøte! Han gikk så med for å gjøre narr og spotte. Men der motte Gud ham, overbeviste ham om synd og drev

ham til Kristi kors for å få tilgivelse og bli frigjort. Han blev innen lunge en av de mest hellige menn i Amerika.

I mange år var han medhjelper for dr. Torrey i Chicago. Dr. Torrey som har reist over hele verden og er kommet i forbindelse med forende kristne menn fra alle lande, sa at Jacoby uten unntagelse var den mest hellige og mest elskede mann han noen sinne hadde møtt!

Tenk på det! Kan det ikke tilskynne oss alle til å fullkomme betingelsene og gjøre fordring på kraften fra det hoi, hvis vi ikke allerede har gjort det.

— Prins Bernadotte: — Jeg forstod ikke at for å lære å leve, må man først ha liv, og livet får man først ved troen.

MISJONS.RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjons tjente.

Bladet utgås i Sarpsborg av en redaksjonskomitee...

Abonnementpris: Et åssalg 20 øre kr. 2,00 for halvåret...

Mere alvor.

Efter «B. T.» tillater vi oss å ta et utdrag av en artikkel...

Vår tid er en alvorlig tid i mer enn en betydning.

Tidsånden drar i retning av stadig videregående lettsinn...

Her må vi som kristne være på vakt!

Smittan vil lett bre seg, og dessverre synes den allerede å ha grepet mange...

A, hvor her trenges et vekkerop, et kall til større alvor!

Nu er det imidlertid mange som forveksler alvor med tungsinn...

Alvor betyr ikke tungsinn! Tungt sinn er alvor uten glede...

både Bibelen og erfaringen. Apostelen Paulus kunde i Filippenserbrevet...

Men den samme And virkelig gjør også Gudsriket innen i oss, det som består i rettferdighet...

Men den samme And virkelig gjør også Gudsriket innen i oss, det som består i rettferdighet...

Willy Rudolph.

Pressens makt.

Sytti artikler om kristendommen blev innrykket i japanske aviser i 1932...

Gud ber om vår svakhet.

Gud behøver ikke vår styrke. Han har selv kraft og mere enn nok.

Spurgeon.

I den høiestes bolig.

Av J. A. Johannesson.

«Send ditt lys og din sannhet, la dem lede mig, la dem føre mig til ditt hellige berg...

neske tar ikke imot det som hører Guds And til. Tankene kunde ikke arbeide mer...

Jeg hadde hørt mange berømte prester: Schartananer i Sverige, indre misjon i Danmark...

Ved mitt korte samvær med denne mann hadde jeg fått stor aktelse for ham.

Men det som jeg ønsker for dig, min sønn, og for mine døtre kjære...

Men det som jeg ønsker for dig, min sønn, og for mine døtre kjære...

Den kveld satt jeg lenge hemsunken i dyp betraktning for jeg vilde gjerne trengre inn i disse for mig hittil ukjente dybder...

«Send ditt lys og din sannhet, la dem lede mig, la dem føre mig til ditt hellige berg...

Jeg hadde hørt mange berømte prester: Schartananer i Sverige, indre misjon i Danmark...

«Send ditt lys og din sannhet, la dem lede mig, la dem føre mig til ditt hellige berg...

Et himmelsk lys, «der funklet

Hvad jeg ønsker mitt barn.

Jeg ønsker dig ikke rikdom og gull og ikke allverdens ære...

Jeg ønsker dig ikke herskerområde, skjønt fristende nok den skinner...

Men det som jeg ønsker for dig, min sønn, og for mine døtre kjære...

Men det som jeg ønsker for dig, min sønn, og for mine døtre kjære...

Jeg ønsker at barndommens tro i ditt sinn må følge dig alle dage...

med klarere strimer enn middagens søl selv i midtsommers timer...

Vi må ha bladet mere utbredt og nu må våre venner som selv er blitt oppmuntret...

Nok i livet og nok i døden.

Det fortelles om avdøde kommander Booth-Tucker at han engang hadde et møte i Chicago...

Få dager etter mistet kommandøren sin høytbegavede hustru ved en jernbaneulykke...

«For noen dager siden mens jeg vidnet om min dyrebare Frelser...

Hvis denne mann skulde være tilstede nu...

Mitt hjerte bloder, det er knust! Men allikevel er det dog i dette hjerte en sang...

Vedkommende mann var kommet til møtet. Han reiste sig...

Feil i ekspedisjon

av bladet kan forekomme og bedes meldt fra. Det skal da bli rettet...

Du segner ikke under byrden dersom du ikke legger morgensdagens byrder til dagens.

G. Mc. Donald.

